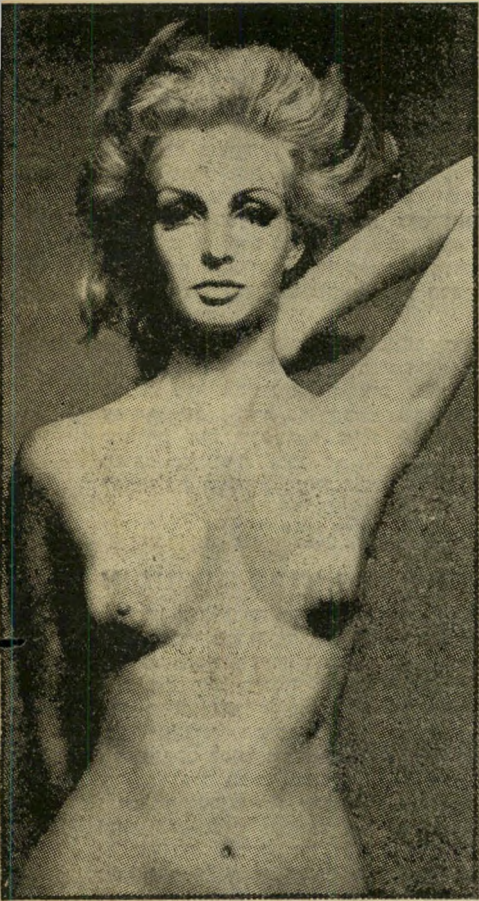

מאירלין אונרו עירומה (על לוח שנה)

הרוזנת כאולוצי, "יוצרת אדישות", ג'י

לפני חודשיים העמידה אישיות ציבורית, שחתמה בשם מיכאל אבידור, שאלה פרובוקטיבית: האם העירום כעתון פסול? (העולם הזה 1277).
השבוע ענה קורא אחר כמאמר ממצה, שהוא הניתוח האינטליגנטי ביותר על נושא זה שהופיע עד כה בישראל. הקורא, החותם בשם דיאל ספיר, לא זיחה את עצמו, והמערבת תשמה אם יעשה זאת.

מאת דיאל ספיר

ואגב — זה שכלל לא חשוב מה חישבת אותה גברת — כל עוד שחלק זה מכוסה בדרך כלל. לכן חתיכה בביקיני (התלבושת המיועדת והשייכת לשפת-הים, למשל) תגרה הרבה פחות מאשר תצלום. פורנוגרפי" משנות התשעים, בה גברת עם כובע, שר חלים, נעלים גבוהות ושמלה עד לקרסול חישבת חלק קטן מירכה. תמונה כזו יכולה להיות מסעירה — ומחסיבה היחידה שברור שירך זו לעולם אינה גלויה לעין השמש ולעין הבריות.

דוגמה אחרת הם התצלומים של ג'יין מנספילד שהופיעו בהעולם הזה (1253). תצלום מצד אירועי שלה מראה אותה מת' כוספת, וממחשופה — כאילו לא בכוונה — למרות שבהדאי ערכה אימונים לפני הראי, מציץ יותר מכפי הראוי. (אגב, הבטני "מציץ" עצמו מראה כאן על תסביך אש' מה. שכן ברור הוא שלא החזה של העלמה "מציץ" אל המסכה, אלא ההיפך הוא הנכון...)

לעומת האירוטיקה בתמונה זו, הרי בי' תמונה בה היא עומדת בשמלה שקופה לחלוטין (עם קצת ריקמה איסטרטגית) ישר מול המצלמה — היא נראית כמו גוש בשר באטלי.

באותה מידה אין שום אירוטיזם בתמונות "הנועזות" של אליובט טילור המסתובבת בקימבינון (כשמתחתיו ניכר היטב המחוך ושאר קונסטרוקציות התמיכה), או מרטין קרול העלובה, המנסה להיחשע בחישה מסמוניה. הן אינן מגרות יותר מאשר האשה הזקנה המסתובבת בבית בחלוק מרוסו וסי' כות'תללים. כי הכל מוגש ישר לעיני הצופה.

קריקטורה צרפתית מראה אשה עירומה ולויה גבר המציץ דרך חור מנועול, באשה המתנספת בחדר הסמוך. (הקריקטורות, דו' קא משום שהן מראות דברים "בצחוק", כביכול — משמשות כמדד לגבי תהי'הכרה הקיבוצית, שבצורות אחרות אינה מוצאת את בטויה). קריקטורה זו, ורבות דומות לה, מסמלות יותר מכל את העקרונ של "הציץ ונסעץ". משום כך גם רוב תצלומי העירטול מצולמים ב"סנוזות ביישניות" כב' יכול, כל מיני טריקים של התכחשות, כיסוי חלקי או הסתרתות-כביכול, שרק מגבירים את המתח האירוטי.

★ ★ ★

בריג'יט: איך מפעילים דמיון?

דבר השני, היוצר מתח מיני: תצ' ל"לוב'העירום מפעיל את הדמיון. הקונץ היסודי כאן הוא איסימטריה. ברגע שמר'

לום יפה מאד. אבל — זה הכל. הוא משי' איר את הצופה איש וחסר-ענין לחלוטין. אפקט זה עוד מוגבר על-ידי המבט הצונן והדוחה-במתכון שבפניה.

אם כבר מתעורר איזה שהוא רצון לגבי גברת חשופה זו — הרי זה הרצון לפטוף אותה במעיל עבה, ולתת לה לאכיל איזה סטיק בריא. זהו עירום פסיבי לחלו' טין. אין הוא חורג משני המימדים בהם הוא מצוי. אין הוא מעורר בצופה שום יחס אישי!

לעומת הרוזנת הצוננת, הרי דוגמה בול' טת (תרתי משמע) לעירום אקטיבי — הוא תצלום "נער'ה-השעשועים", המיועדת ל"נער'ה-השעשועים". נערה זו בפירוש אינה נשארת בעיני הצופה כתמונה על גבי ה' עתון. ראשית, מבחינה טכנית: התצלום הוא פלסטי מאד. בנגוד לצלום הראשון — הוא שופע קימורים ושקעים, שצולמו בי' תאורה ובזוויות המתאימות. נוספת לכך, בי' הקשר לעץ, האסוציאציה הטבעית של "הסרי האסור" וכי'. העלמה וחמוקיה יוצרים אפקט אקטיבי מאד: "אפשר לתפוס את זה ביד", כשי' שמתפעלים לפעמים למראה ציור ה' מצוייר באופן מוחשי.

כל זה מבחינת הטכניקה של הצלום. אם בתמונה זו, הערוכה במקצועיות ובערמומיות רבה — הוסמנו עוד סממנים רבים שאינם כל-כך מודקרים לעין, כגון מומנט החיכוך של הנערה בעץ המחוססס, ומעל לכל: הבצת הנכונות בסניה — שלא לדבר על הצורה בה היא מחזיקה את רגליה.

תמונת עירום כזו מדברת ישר אל לב הצופה, ובטרט שהבצת הפיתוי שלה מכהנת באופן אישי לכל אחד המתבונן בה. בנגוד לתמונה הראשונה — היא יוצרת מתח מיני. היא אירוטית. למרות שהיא חושפת הרבה פחות (באינן אובייקטיבי) מהדוגמנית של באזאר.

אם כך — הלא ברור שבחיתוכה "האם העירום פסול?" זו טעות יסודית לדבר על סתם עירום. שהרי בודאי איש לא יתנגד להדפסת הונוטט ממינו או המתרחצות של הנואר, למרות שהן ערומות לגמרי. אלא ברור שהכוונה היא לתמונות אירוטיות — וברור, אם כך, שלא כל עירום חייב להיות אירוטי.

כדי למנוע עירוב תחומים גמור זה, צורך להבדיל בין השנים לפני שבאים כלל לדון באם הדבר פסול או לא. יש לראות מה יוצר את המתח המיני בתמונה, לברר מהי האנטומיה של האירוטיזם —

מאנספילד ונוס - מי אגדה?

אם יש פסול בתמונת-עירום? זוהי שאלה חסרת משמעות, שכן המושג "תמונת-עירום" הוא מושג רחב מדי, הכולל דברים שונים לחלוטין, ואפילו מנוגדים. שהרי ברור שלא כחונם של בוטיצ'לי — הוא תצלום פורנוגרפי של מלחים, למרות שבשניהם מצויירת אשה במערומיה. וברור שלמדונה המיניקה את התינוק יש משמעות שונה לגמרי מהחתיכה עם מחשוף נדיב, המודבקת על קטנוע — למרות ששתיהן מגלות אותו חלק גוף עצמו.

שכן ההבדל אינו נעוץ בפרטים אלא במשמעותם. כי תמונה של עירום אינה אובייקט אובייקטיבי — אלא תלויה ביחס

העירום אינו פסול

לגמרי יוצרת מתח אירוטי — רק משום שהיא גור' עלת הדמיון. דוגמה אחרת לסרט אירוטי ביותר, למר' בו אף תמונת עירום אחת, הוא הרשת עם רוזאנה הלבישה ברוב הסרט בשמלה רטובה מאד (המסכנה), של נדבקת אליה פה ושם. תמונות אלו פועלות על דמיון ה' ויטסיפיות הרבה יותר מאשר אשה עירומה לגמרי " משאירה דבר לדמיון".

היסוד השלישי, היוצר מתח אירוטי, הוא יסוד הפעילות. הסיבות שבגללן כל אותן הנוס ואפרודיטיות קלסיות הן ו' אירוטיקה — היא שהן עשויות כאילו קפאו בעמידה מס' מנחה לא וזו אלפי שנים, ולא תזוונה. קפאון זה יוצר טאנס, שהוא בדיוק מה שדרוש לאלה, ובדיוק מה' שתתדל להיות אשה נחשקת.

הסיבה היא שכאשר אשה, אפילו בתצלום, נמצאת ב' פעולה — יוצרת אוטומטית אצל המסתכל רציפות והמ' התנועה. אקטיביות זו גורמת להחייאה, להנפשה של ה' היא חדלה להיות תמונה, ומתחילה להיות כר-פעולה, שה' משפשת לו רק כבסיס.

משום כך מופיעות בדרך-כלל נערות בתצלומי-עירטול מתכופפות, מהלכיות, מפתלות גופן או ידיהן (זהו גם האירוטי כל-כך בריקודי-הבטון), וכן מבליטות איברים (לאו דוקא אירוטיים מטבעם; זו יכולה להיות הבלטת כתף,

איים רק הציץ של גוף סימטרי, הרי שי' מבלי להרגיש, משלים הדמיון את החסר הוא הדין לגבי איברים שקד'הם נקטעים באמצע ע"י דבר אחר, או שחלקם מוסתר בעזרת יד וכי'.

דוגמא קלאסית להפעלת הדמיון הוא אחד הסרטים האירוטיים ביותר, שזכו משום כך להצלחה לא-תיאמן: הסרט מי בדא את ה' אשה, עם בריגיט ברדו. הקטעים האירוטיים בסרט זה הם לא קטעי ההתעלפות שלה עם טריטיניאן המסכן, אלא דוקא הקטעים בהם היא עומדת עירומה מאחורי סדין דק ונלוצת אליו, כי תמונה זו מפעילה באינן אקטיבי מאד את הדמיון.

לא פחות אירוטי הוא הקטע בו היא מסתובבת לבושה לגמרי, בשמלה שאפילו אינה דקה או מהודקת, אלא שבסרט נרמז שהיא לבשה את השמלה בחפזון ישר על גופה המעורטל לגמרי. בדמיונו, ממשיך הצופה לראות אותה מסתובבת עירומה. זוהי דוגמה לקטע בו בחורה לבושה

ולמצוא מהם באמת הגורמים היסודיים שלו.

מאנספילד: מי מציץ כמו?

עקרונ הראשון הוא העקרונ של "מים גנובים יתקרו". טיבם של בני' אדם, שנמשכים הם אל הדבר האסור או השייך לאחר; ולא-כלישכן במקרה זה. שכן האיסור, או ההצצה במה ששייך ל' אחר, יוצרים מתח אירוטי. משום כך נוצרו כל אותם תצלומים או סרטים פורנוגרפיים — מבעד לחור המנועול" או "דרך החילון הקטוף של השכנה" וכי' וכי'. ומשום כך זכו להצלחה כל אותן סנוזות-אמבטיה חוזרות ונשנות.

בתחילה הן נוצרו רק כתרוץ: "מה יש? היא רוצה להיות נקיה...". אבל הרעיון להציץ למקום שבו גברת זרה מתרחצת או מתלבשת (ומכאן הצלחת הסטריפטינו, שאינו נמאס לעולם) — הוא ללא ספק מחשמל והפך להצלחה בטוחה.